

Arrest

nr. 72 540 van 23 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 waarbij de aanvragen om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werden en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, mevrouw K. K., diende per aangetekend schrijven van 2 april 2010, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde op 18 augustus 2010 dat de aanvraag van verzoekster om, op grond van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk was en dat zij in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie.

1.3. Via een op 25 augustus 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker, de heer M. H., ook een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. Op 27 oktober 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat ook de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk was en hij in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 september 2011 de beslissing waarbij de aanvragen van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werden en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvragen van verzoekers om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond verklaard werden, die verzoekers op 30 september 2011 ter kennis gebracht werd, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2010 en 26.08.2010 werden ingediend door:

[K., K.] [...]

[H. M.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvragen die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.08.2010 en 27.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen

De aangehaalde medische problemen voor [K., K.] en [H., M.] kunnen niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [K., K.] en [H., M.]. De arts adviseur evalueerde deze gegevens op 08.09.2011 en (zie verslagen in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde [dat] deze problematiek hoewel dit kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië.”

Betrokkenen kunnen reizen. Er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van benodigde medische zorgen in het herkomstland van de betrokkenen, zijnde Armenië.

Armenië kent een beperkt systeem van sociale zekerheid. Echter, de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst van gratis zorgen. Aangezien de aandoening[en] van

betrokkene[n] in deze lijst van gratis zorgen zijn opgenomen, is zowel de medicatie als de nodige behandeling/opvolging door een (gespecialiseerde) arts volledig koste[...]loos voor betrokkenen.

Tevens dient opgemerkt te worden dat het medisch advies van de arts-attaché niet vermeld[t] dat betrokkenen, ondanks hun ziekte, arbeidsongeschikt [zijn]. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat zij niet in staat zouden zijn een beroepsactiviteit uit te oefenen en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat [zijn] in te staan voor eventuele bijkomende (al dan niet niet-officiële) kosten verbonden aan de nodige behandeling.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Armenië - het land waar zij respectievelijk 46 en 53 jaar verbleven - geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkenen waren voorafgaand aan hun verblijf in België (cfr. hun verklaringen tegenover de asiendiensten op 30.11.2009 en 28.05.2010) woonachtig in de provincie Ararat, in het dorp Aygestan. Ze kunnen voor de nodige behandeling en opvolging terecht in een gespecialiseerd centrum in de hoofdstad Jerevan op 35 km van hun vroegere woonplaats.

Verder kan betrokkene beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 30 september 2011 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)."

Deze twee bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Aangezien de bestreden beslissing luidt (stuk 1):

“De arts-adviseur evalueert deze gegevens op 08.09.2011 en (zie verslagen in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat deze problematiek hoewel dit kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Armenië”

Dat m.a.w. het bestaan van de ziekte in hoofde van beide verzoekers niet betwist wordt;

Dat evenmin betwist wordt dat de aandoening in hoofde van beide verzoekers een reëel risico kan inhouden voor hun leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt;

Dat evenwel de ambtenaar-geneesheer ten aanzien van de medische aanvraag van eerste verzoeker in gebreke gebleven is een volledig advies te geven, aangezien uit zijn rapport blijkt dat hij het medisch attest dd. 21.03.2011, door eerste verzoekster doorgezonden naar verweerder op 5.04.2011, niet mee in overweging heeft genomen (stuk 4);

Dat het medisch attest dd. 21.03.2011 nog een bijkomend medicament oplijst, nl. medrol (4 mg);

Dat de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek gedaan heeft naar het al dan niet voorhanden zijn van het geneesmiddel Medrol in Armenië;

Dat zodoende de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig onderzoek en daardoor aangetast is door een gebrekkige motivering;

Dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden, inzonderheid het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel;”

3.2. Verweerder werpt op dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening gehouden heeft met het medisch attest van 21 maart 2011 aangezien hij in zijn advies uitdrukkelijk naar dit attest verwijst. Hij betoogt dat uit dit attest niet blijkt dat “verzoeker” het medicijn medrol dient te nemen en dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden met de medicatie die verzoekers blijkens de aangebrachte medische attesten dienden te gebruiken. Hij voegt hieraan toe dat ook de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen in Armenië werd besproken.

3.3.1. Uit de door verzoekers aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat zij op 5 april 2011 per fax een door dr. B. op 21 maart 2011 opgesteld medisch attest inzake de gezondheidstoestand van verzoekster aan verweerder overmaakten. In dit attest – dat niet is opgenomen in het administratief dossier van verweerder, doch waarvan het bewijs door verzoekers werd aangebracht dat het wel degelijk aan verweerder werd overgemaakt – wordt toegelicht dat verzoekster niet enkel lijdt aan een endocrinologische aandoening (diabetes), doch tevens last heeft van gewrichtspijnen en haar hiervoor een specifieke medicatie (“medrol”) werd voorgeschreven. Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen stelt dat de beweringen van verzoekers, dat ook “medrol” dient te worden gebruikt, geen steun vinden in het medisch attest van 21 maart 2011, kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder verwijst naar een ander medisch attest dat ook op 5 april 2011 werd overgemaakt, doch dat betrekking heeft op verzoeker.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer is een opsomming opgenomen van de medische attesten die hij in aanmerking nam om de medische situatie van verzoekster en de beschikbaarheid van de door haar genomen medicatie te beoordelen. In deze opsomming wordt het medische attest dat dr. B. op 21 maart 2011 werd opgesteld met betrekking tot mevrouw K. K. niet vermeld. Evenmin wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer op enigerlei wijze verwezen naar de reumatologische klachten die verzoekster aanvoerde en de door haar hiervoor gebruikte medicatie. Er blijkt dus niet dat de ambtenaar-geneesheer deze klachten en de beschikbaarheid van een behandeling voor deze medische problematiek bij zijn onderzoek betrokken heeft.

Verzoekers houden derhalve terecht voor dat het advies van de ambtenaar-geneesheer gebaseerd is op een onvolledig onderzoek. Aangezien de eerste bestreden beslissing verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer dat tot stand kwam zonder dat alle aangebrachte medische getuigschriften werden doorgenomen kunnen verzoekers gevolgd worden in hun stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Aangezien een onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. Gelet op de nauwe verbondenheid tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing, die pas konden genomen worden indien eerste bestreden beslissing rechtsgeldig was, is het vereist om ook de tweede en derde bestreden beslissing te vernietigen.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 september 2011 waarbij de aanvragen om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werden en de bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekers op 30 september 2011 ter kennis werden gebracht worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK